

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: RoBiN OIL s.r.o.**, IČ 49823574, se sídlem Kladno, Libušina 172, zastoupené JUDr. Liborem Janků, advokátem, se sídlem Cheb, Mánesova 13, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) Folmava Resort s.r.o.**, IČ 29121086, se sídlem Plzeň, Lochotínská 1108/18, zastoupena: JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Plzeň, ul. Bedřicha Smetany 2; 2) **Lendemain s.r.o.**, IČ 28029534, se sídlem Plzeň, Lochotínská 1108/18, zastoupena: JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Plzeň, ul. Bedřicha Smetany 2; 3) **UNIMEX GROUP, a.s.**, IČ 41693540, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 815/53, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, čj. RR/1918/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 8. 7. 2013, čj. RR/1918/13, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Libora Janků, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[II] Předmět řízení

Žalobou ze dne 1. 9. 2013 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, čj. RR/1918/13 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalovanému k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl mj. odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního plánování (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 28. 3. 2013, čj. MeDO-13580/2013-Sz (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*územní rozhodnutí*“), kterým byla na specifikovaných pozemcích v k. ú. Horní Folmava umístěna stavba „Hotel Panorama Centrum Folmava – hotelový komplex včetně přípojek na inženýrské sítě, zpevněných ploch, komunikací, parkovišť, zeleně“.

Územní plánování, zejména jeho cíle a úkoly, soustava orgánů územního plánování, nástroje územního plánování, vyhodnocování vlivů na udržitelný rozvoj území, rozhodování v území, možnosti sloučení postupů podle tohoto zákona s postupy posuzování vlivů záměrů na životní prostředí, podmínky pro výstavbu, rozvoj území a pro přípravu veřejné infrastruktury, evidence územně plánovací činnosti a kvalifikační požadavky pro územně plánovací činnost byly upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně připomněla, že v odvolání namítala, že správní orgán se nedostatečně vypořádal s námitkami, které byly žalobkyní ve správním řízení řádně a včas uplatněny.

Žalobkyně předně uplatnila námitku spočívající v nevhodném připojení obslužné účelové komunikace k plánované stavbě hotelového komplexu do současné křižovatky typu „T“. Žalobkyně odůvodnila tuto námitku tím, že již v současné době dochází, s ohledem na značnou frekvenci dopravy na silnici I/26, při výjezdu z obslužné zóny čerpací stanice a Travel free shopu k vytváření kolon vozidel, které se v případě realizace křižovatky typu kříže ještě zhorší a dojde tedy k narušení plynulosti silničního provozu. Navrhované řešení rovněž omezí výhledové možnosti řidičů, což povede ke snížení bezpečnosti silničního provozu a značnému zvýšení rizika nehodovosti. Žalobkyně tedy postupovala v souladu s § 89 odst. 3 stavebního zákona.

Prvoinstanční správní orgán námitku zamítl, když odkázal na předložené doklady, a to souhlasná stanoviska Ředitelství silnic a dálnic České republiky, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor služby dopravní policie, a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 3. 2013, čj. DSH/1860/13.

K odmítnutí námítky se žalobkyně vyjádřila tak, že z citovaných podkladů nevyplývá jejich obsah, a účastník řízení tedy nemůže relevantně posoudit, zda bylo o jeho námitce

rozhodnuto po právu a z jakého důvodu byla shledána jako nedůvodná. Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neodpovídá zákonným kritériím a ustálené správní judikatuře, což má za následek jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný se ke skutečnostem uvedeným v odvolání vyjádřil velmi stručně tak, že posouzení způsobu dopravního řešení je v kompetenci odboru dopravy, který ho posoudil a vydal rozhodnutí, přičemž není v kompetenci stavebního úřadu takové rozhodnutí přezkoumávat. Podle žalovaného žádný právní předpis neukládá stavebnímu úřadu sdělení Policie ČR a rozhodnutí odboru dopravy citovat, když účastníci řízení měli v rámci celého řízení možnost se s jejich obsahem seznámit.

Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu spočívajícího v nedostatku odůvodnění. Žalobkyně žádným způsobem nezpochybňuje, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 3. 2013, čj. DSH/1860/13, avšak z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nelze žádným způsobem dovodit jeho obsah, a zejména pak závazný závěr, kterým je správní orgán prvního stupně při vydávání rozhodnutí vázán. Totéž platí i ve vztahu k dalším podkladům, a to stanovisku Ředitelství silnic a dálnic České republiky, Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru služby dopravní policie.

Žalobkyně odmítala, že prvoinstanční rozhodnutí je řádně odůvodněno, když v tomto směru hovoří jasně ve prospěch žalobkyně jak komentář ke správnímu řádu, tak judikatura soudů vyšších stupňů. Odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení vyžaduje, aby bylo jasné, určité a srozumitelné. Pokud tomu tak není, pak může být rozhodnutí správního orgánu zrušeno podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního. Odůvodnění rozhodnutí zajišťuje, aby byl jeho adresát odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 71/2008 zdůrazňuje, že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 58/2005 musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

V předmětném případě však není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, a žalobkyně tak stěží může relevantně posoudit, zda rozhodnutí bylo vydáno po právu.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 30. 10. 2013. Navrhoval její zamítnutí, když argumentačně vycházel z obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními přepisy.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvotní pozornost soud obrátil na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí stran žalobkyní uplatněných námitek.

Stavební úřad na str. 3 svého rozhodnutí nejprve citoval námitku žalobkyně jakožto účastníka řízení [„*RoBiN OIL s.r.o. - Nesouhlasné stanovisko se záměrem připojení obslužné účelové komunikace k plánované stavbě hotelového komplexu do současné křižovatky typu „T“ (křižovatky silnice 1/26 a účelové obslužné komunikace pro ČS PH a Travel free shop)*“], aby se s ní vypořádal na str. 4 takto: „*Stavební úřad posoudil námitku týkající se nesouhlasu se záměrem připojení obslužné účelové komunikace k plánované stavbě hotelového komplexu do současné křižovatky typu „T“ (křižovatky silnice 1/26 a účelové obslužné komunikace pro CS PH a Travel free shop). Součástí dokladové části dokumentace k územnímu řízení jsou doloženy souhlasy jak vlastníka komunikace, kterým je Ředitelství silnic a dálnic ČR, tak i souhlasné stanovisko Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor služby dopravní policie k dopravnímu řešení umístění stavby. Dále bylo doloženo rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4. 3. 2013 č.j. DSH/1860/13. Toto rozhodnutí povoluje připojení sousední nemovitosti prostřednictvím účelové komunikace (zřízení čtvrtého paprsku stávající křižovatky) k silnici 1/26 v k.ú. Horní Folmava, která bude sloužit k připojení objektu „Hotel Panorama centrum Folmava“ a zpřístupnění okolních rozvojových ploch. S přihlédnutím k předloženým dokladům a po posouzení předložených námitek rozhodl stavební úřad jak výše uvedeno a námitky zamítl.“.*

Žalobkyně v odvolání (ze dne 2. 5. 2013) namítala především to, že z podkladů citovaných prvoinstančním správním orgánem nevyplývá jejich obsah, a tudíž nelze seznat, zda bylo o uplatněné námitce rozhodnuto po právu a z jakého důvodu byla shledána jako nedůvodná.

Žalovaný správní orgán pak k tomu v napadeném rozhodnutí (jeho relevantní části) uvedl (str. 4): „*Posouzení způsobu dopravního řešení, resp. připojení účelové komunikace*

k silnici I/26 je v kompetenci Odboru dopravy, který ho posoudil a vydal rozhodnutí. V kompetenci stavebního úřadu není toto posuzovat, jak již odvolací orgán uvedl výše, toto rozhodnutí je podkladovým rozhodnutím pro vydání územního rozhodnutí k umístění stavby. Žádný právní předpis neukládá stavebnímu úřadu sdělení Policie ČR a rozhodnutí Odboru dopravy citovat v územním rozhodnutí, účastníci řízení měli v rámci celého řízení možnost se s obsahem těchto podkladů seznámit. Dle názoru odvolacího orgánu se stavební úřad dostatečně vypořádal s podanými námitkami, rozhodnutí je řádně odůvodněno a vydáno v souladu se zákonem. Odvolací orgán po přezkoumání nezjistil, že by byli účastníci kráceni na svých právech.“.

Soud je přesvědčen, že takové odůvodnění neobstojí, což opírá o závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009 – 163 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž kasační soud mj. uvedl: „(...) **Pokud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezabavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné. V posuzovaném případě se role stavebního úřadu v podstatě zredukovala toliko na sběr odborných vyjádření obsažených v jednotlivých stanoviscích. Z textu vlastního odůvodnění rozhodnutí o námitkách se jeho adresát nedozví, co bylo obsahem těchto stanovisek a z jakého důvodu na ně stavební úřad vlastně odkazuje, což lze doložit vybranou citací uvedenou výše. Z dikce § 62 a § 126 stavebního zákona je však zřejmé, že stavební zákon takovou pasivní roli stavebním úřadům nepředepisuje. (...) Tyto závěry odpovídají ustálené judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008 – 123, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz). **Nad to je třeba podotknout, že ve stavebním řízení tato stanoviska představují jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž je povinností stavebního úřadu uvést, jak se s nimi vypořádal, což dokládá i znění § 68 odst. 3 správního řádu. Stejnou povinnost mají ostatně správní orgány ve vztahu ke všem námitkám účastníků řízení. (...) Nejvyšší správní soud celkově uzavírá, že bylo povinností správních orgánů se s konkrétně předloženými námitkami náležitým způsobem vypořádat. To znamená, že měly uvést zcela konkrétní důvody, proč případně tyto námitky nejsou důvodné, a vypořádat se s nimi po věcné stránce. K tomu mohou sloužit podkladová vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy, která však tvoří podklady pro vydání rozhodnutí a je povinností stavebního úřadu se s nimi k vzneseným námitkám vypořádat. Role stavebního úřadu se proto nevyčerpává tím, že pouze shromažďuje a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází.“.****

Krajský soud je toho názoru, že obě rozhodnutí (územní i napadené) kritériím nastaveným citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedostála. Omezila se totiž

na pouhý výčet podkladových rozhodnutí, aniž by, alespoň stručně, konstatovala jejich obsah a závěry. Vzhledem k postupu správních orgánů pak v jejich rozhodnutích logicky absentují i jakékoliv hodnotící úvahy učiněné na základě podkladových rozhodnutí ve vztahu k žalobkyní uplatněným námitkám. Jednoduše řečeno, správní orgány vyjevily jen to, že shromáždily odborné podklady. Cokoliv dalšího, co je ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009 – 163, nezbytné, v odůvodnění jejich rozhodnutí chybí (k tomu srov. výše citaci z územního i napadeného rozhodnutí).

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a současně vyslovil, že se věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správního orgánu tak bude vypořádat se s námitkami žalobkyně tak, aby bylo z rozhodnutí především zřejmé, jak byly tyto námitky hodnoceny ve světle závěrů podkladových rozhodnutí. Tedy přesně v intencích uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009 – 163.

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně, resp. její zástupce, nereagovali na výzvu soudu ke specifikaci nákladů řízení, a tak byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly odměna advokáta a náhrada advokáta navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci

však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková